Ч. 273. Второк 17 (4) грудня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (кріиі неділь і р. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ЛИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К — ·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К — ·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Міжнародне положене.

Пос. Ляйтнер вніс резолюцию:

„Взиває ся правительство, щоби ужило свого впливу на спільне правительство в тім дусї, щоби Австро-Угорщина заявила готовість переказаня спірних справ з Сербією постійному розємчому судови в Гаї, на случай коли би Сербія відмовила дати сатисфакцию за знасилене австро-угорского конзуляту в Прізренді“.

В голосованю палата ухвалила континґент рекрутів. Резолюцию Ляйтнера відкинено.

Почало ся II. читане закона про побір коний.

Справоздавець пос. Галер заявив, що в дискусиї над проєктом закона в комісиї міродатні були інтереси оружної сили, бо обовязком репрезентациї народа є зробити всї приготовленя, щоби армія під кождим взглядом була готова і досконала і сповнила всї завданя. Тим засадам цїлком відповідає правительствене предложене і означує в порівнаню з обовязуючими від 1883 року приписами значну поправу, а то тому, бо: 1) збиране коний поступає рівнорядно з доповнюванем залог, 2) комісия дбала о то, щоби інтереси войскової управи погодити з інтересами населеня. Під тим взглядом зайшла значна зміна на лїпше, бо увзгляднило ся більше увільнюваня і берегло ся інтереси плеканя. Закон є одним звеном більше в ланцусї поліпшеня войскових законів. Справоздавець висловлює пересьвідчене, що палата закон ухвалить по річевім прослїдженю.

Мін. кравової оборони Ґеорґі представляє засади закона — причім заявляє, що він містить улекшеня і під материяльним оглядом, а на поодиноких властителїв коний не накладає більших тягарів. В законї старали ся погодити інтереси управи армії з інтересами населеня. Бесїдник просить палату приняти закон.

По промовах ще кількох послів дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників. По промові бесїдника „против“ Екснера, бесїдник „за“ Розмер зрік ся голосу, потім по кінцевій промові референта приступлено до подрібної дискусиї. Дискусию перервано і приступлено до нарад над наглим внесенєм в справі закона про худобячі пошести.

Пос. Дашиньский у фактичнім спростованю на промову пос. Лясоцкого відповідає, що социялісти, займаючи вороже становище супротив аґрарів експльоатуючих Австрию, нїколи не уважали бідних галицких селян аґрариями, але все боронили їх перед великою властностию.

Між впливами є внесене п. Льва Левицкого в справі зміни адвокатскої ординациї.

В запиті до президента п. Райцес пригадує, що незавидне економічне положенє, яке повстало наслїдком военних побоювань, вже кілька разів творило предмет нарікань в палатї. Оно наразило передовсїм на тяжкі втрати Галичину, головно галицке купецтво і захитало тисячами екзистенций. Нїхто не може предвидїти, чи ті втрати дадуть ся відробити. Супротив тих відносин вірне і льояльне становище для держави цїлого населеня Галичини проняти мусить вдоволенєм кождого прихильника державного становища монархії, але кождий посол, котрий дбає про добро народа, мусить спитати ся, як довго буде тревати сей стан, гірший від війни і военної нужди? Якавебудь надійде можливість, населене готове дати державі, що державі належить ся, однак відвічальні чинники повинні як найскорше підприняти рішене в напрямі повної чести мира. Бесїдник питає ся президента, чи схоче спитати президента міністрів, чи би він не схотів знов ужити свого впливу на можливо скоре підприняте децизиї, бо стан теперішної непевности нищить тисячі екзестенций, заки западе рішене про війну або мир. Президент заявив, що подасть сей запит до відомости президента міністрів.

Міністер зелїзниць Форстер, відповідаючи на інтерпеляцию посла Кнірша в справі поправи платні служби державних зелїзниць і ужитя призначеного на сю цїль кредиту 27 міліонів, зазначив, що заповіджені ним в грудни минулого року зарядженя в справі поправи

---

2)

По балканьскім півострові.

(Образки з подорожий — після Г. Ренієра, В. Ґаінборґа і др. зладив К. В.)

Ада-Калех, послїдний останок давної Туреччини.

(Дальше).

На давні военні часи і первістне призначенє острова нагадують оставки давних укріплень, котрі мають ще лиш вартість і значінє живописних розвалин. А хоч би они були й зовсїм добре удержані, то новочасній облозї не робили би великої трудности, бо они походять ще з часів, коли можна було успішно боронити ся, виливаючи на неприятеля розтоплене олово і коли спадаючі крати були достаточною охороною. Зелена мурава, яка тепер вкриває мури і вали, може ще лиш служити за найлїпший доказ, як то все на сьвітї минає і як не може навіть то устояти ся, що людский розум і людскі руки зладили на вічні часи.

В сїм значіню вельми інтересна єсть також пропамятна таблиця, вмурована в грубу на пятнайцять стіп стїну одної брами, на котрій красно видовбаним нїмецким і арабским письмом знаходить ся виписана згадка про поновне здобутє Ада Калех в 1789 роцї.

Тепер нїхто вже й не думає о тім, щоби тоті военні часи могли ще колись вернути ся, а найлїпшим доказом на то єсть, що мошею або турецку божницю побудовано на давнім кріпостнім валї. Мошею ту з її струнким мінаретом видко вже здалека, але коли підійти близше, то можна зараз переконати ся, що она майже нічим не ріжнить ся від звичайних домів. Можемо зайти до неї, але не сьміємо ходити в нїй по коврі, який там розстелений, бо ми нечисті і Аллах би загнївав ся. Як раз пятниця або турецка недїля, а в мошеї сидить сам годжа, старий чоловічок з довгою, сивою бородою, котрий охотно все нам по сербски розповідає, о що лиш его запитаємо. Той великий цьвітистий ковр, який розстелений в мошеї, дарував для неї ще султан Абдул Гамід. Ковр сей представляє вартість яких 5000 корон. Той сам султан дарував на украшенє мошеї ще 15.000 корон і длятого жителї острова дуже щиро его згадують, а день его уродин обходять дуже торжественно і школярі мають тоді три дні вакаций. Старий годжа, котрому вже шісдесять і кілька лїт, ледви уміє читати, але знає все, що в сьвітї діє ся і про все розпитує. Він розповідав нам також, що й цїсар Франц Йосиф був одного разу на Ада Калех. В сій мошеї знаходить ся також школа, до котрої ходить около 90 дїтий.

Властителем острова, себто всеї землї на нїм, єсть сам султан, але він із сеї своєї посїлости не робить нїякого ужитку, зглядно не тягне з неї нїяких зисків. З людий, що тут живуть, не платить нїхто податку. Коли яка родина вимре або — що рідко буває — виандрує, що ґрунт по нїй дістає той, хто перший зголосить ся до муфтія, урядника, котрого султан призначує для острова, а котрий тут єсть найвисшим достойником і рішає у всяких спорних справах подібно як каді або судия, хоч він ранґою єсть низший від судиї і до него належать більше релїґійні справи. Але той муфті не має тут так само що робити як і полїцийний фельдвебель та єго чотири жандарми, котрі лиш безнастанно пересиджують в каварни або ходять на прохід і на тім час минає, бо навіть і найстарший чоловік на острові, Ібрагім Селїм, котрому минуло вже 104 лїт, не пригадує собі, щоби хтось тут допустив ся якого злочину.

Висше і нисше духовеньство турецке на острові репрезентують три турецкі духовники. Инших урядників тут нема зовсїм, та й они непотрібні, бо люди жиють тут собі в повній згоді і спокою. Навіть уряду почтового тут нема, а коли вже хтось конче хоче з кимсь переписувати ся або діставати ґазети, котрих поправді тут нїхто не читає, то мусить ходити аж до Старої Оршови.

Відносини до сеї сусїдної місцевости мимо ріжниці народностий і віроісповіданя суть як найлїпші а то головно длятого, що жителї

материяльного положеня персоналу переведено і цілий кредит вичерпаний. Управа державних зелізниць готова пляново дальше переводити поліпшене материяльного положеня персоналу, тій справі присьвячує пильну увагу і старає ся з власного почину видати відповідні зарядженя. Мінїстер згадав, що проектує ся введене індивідуалізуючих номінацийпідурядників на урядників, ходить тут розуміє ся лише о пробу; дальше признаня додатків за нічну службу потрібні для поодиноких категорий стражників і т. д. Засоби потрібні на те має ся узискати з буджету при помочи фінансової угоди; переговори з мінїстерством скарбу вже почали ся.

„Wiener Allg. Ztg.“ пише: Міжнародне положенє є тепер зовсім спокійне, а нервовість, яка держала в напруженю кілька тиждчів Европу, уступила, до чого головно причинила ся уміренна і мирова політика Австро-Угорщини. Із становища монархії набрав сьвіт пересьвідченя, що не має она ніяких зачіпних намірів, які їй із деяких сторів закидувано, що противно стремить она до мирної розвязки нагромаджених трудностий. Також конференция амбасадорів, заповіджена на 17 с. м., поділала на ту нервовість успокоюючо, бо в той спосіб сотворено місце, яке причинить ся до осягненя порозуміня між державами. Рівночасно майже розпочинаючі ся мирові переговори дадуть ясний і точний образ стремліня балканьських держав.

„Berliner Tageblatt“ одержує від одного близько двора стоячого політика таку оцінку теперішного положеня і відносин Австриї до Росиї. Положене постійно проясняє ся. В послідних днях не лучило ся нїчого такого, що веліло би некористно оцінювати нинїшне положенє. У Відни знають зовсім певно, що Росия не зачепить Австриї, а Австрия знов із своєї сторони дала зовсім явні докази, не бажає собі війни.

Новинки.

Львів, 16 грудня 1912.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів іменував редактора II кл. Семена Квашевского редактором I кляси в етаті ц. к. Телеграфічного Бюра кореспонденцийного у Відни.

— **Урядовий комунікат.** Зміст артикулу в „Wiек-у Now-ім“ з дня 11 грудня с. р. під заголовком „Кроваві розрухи москальофілів“ не відповідають дійстному станови річи. Справа обмежає ся до того, що в однім із шинків в Риманові під час торгу дня 9 с м. двох чи трох москальофілів з Сяніви почали співати гимн „Боже царя храни“. Кількох присутних 15 і 16-лїтних паробчаків вийшовши з шинку за москвофілями завели з сими послідними бійку, причім ніяких ранених не було. О тій справі жандармерия зробила донесенє до суду.

— **Пригода Архікнязя.** З Будапешту доносять: Архікнязь Йосиф виїхав оногди самоїздом до Еркенїй. На улици якісь сполошені коні кинулись на самоїзд а шофер тоді скрутив самоїздом в бік і наїхав на віз електричної зелізниці. На щастє нікому при тій пригоді не стало ся нїчого, лиш самоїзд був трохи ушкоджений, однак можна ним було їхати дальше.

— **Доповняючий вибір до ради повітової** одного члена в Дрогобичи з ґрупи громад сільских розписала президия ц. к. Намістництва на день 5 лютого 1913 а 3 членів тойж Ради з ґрупи найвисше оподаткованих на день 6 лютого 1913.

— **Крадежі і арештованя.** До мешканя пана Копачка при ул. Сонцківскій ч. 10 вломив ся оногди злодій і вкрав 12 срібних ложок значених буквами C. D., два золоті перстені, золотий брельок в виді лодки і мужеске чорне пальто. — В льотерийній колектурі при ул. Валовій вкрадено оногди Томі Жмиї полярес, в котрім було 150 К.

— **Відзначеня коломийскої вистави домашного промислу.** Оцінячна комисия вистави домашного промислу в Коломиї признала відзначеня слідуючим виставцям: I. Почесні дипльоми одержали: Володислав Федорович з Вікна коло Грималова (за вироби килимкарскі), Полтавске ґуб. Земство з Полтави (за попиране домашного промислу), Володимир Шухевич зі Львова (за етноґрафічну збірку), краєва різьбарска школа в Вижници (за вибори різьбарскі), Іван Левиньский зі Львова (за народні мотиви в кераміці). II. Золоті медалї одержали: Марко Мегеденюк з Косова (за вироби різьбарскі), Василь Левдюк з Вижниці (за вироби різьбарскі), Іван Семенюк з Печеніжина (за вироби різьбарскі), Василь Шкірбляк з Вижниці (за вироби різьбарскі), ткацке товариство в Глинянах (за вироби килимкарскі), Йосиф Сороковский артист-маляр з Пістиня (за взори вишивок), жіноча спілка „Труд“ у Львові (за вишивки). Жіноча Громада в Чернівцях (за гафти), курс білого гафту в Вижениці (за гафти), товариство „Достава“ у Львові (за артистичне приміненє народних мотивів в церковній штуці), Михайло Лукіянович зі Львова (за вироби керамічні), Дмитро Прухницкий в Косові (за вироби ткацкі). III. Срібні медалї одержали: Микола Бабчук з Рівні (за вироби різьбарскі), Микола Шкрибляк з Яворова (за вироби різьбарскі), Галя Білиньска зі Збаража (за чепці) Онуфрій Копильчук з Шешор (за вироби різьбарскі), Петро Кошак з Пістиня (за вироби гончарскі), Василь Прухницкий з Косова (за вироби кушнїрскі), Іван Сандуляк з Карлова (за вироби різьбарскі), о. Володимир Федів (за вишивки), Микола Маркевич з Кут (за вироби кошикарскі), Гнат Колцуняк з Коломиї (за гуцульску орнаментику в рисунку), Іван Ганущак з Перегиньска (за збірку мисливску), Йосиф Пінькевич у Львові (за вироби металеві), тов. кошикарске в Сторожинци (за вироби кошикарскі), В. Ульріх з Черновець (за декорациї).

— **З житя канадийских Русинів.** „Новий Край“ доносить: До учительскої, правительственної руско-анґлійскої школи в Реджайні вписались і ходять слідуючі Русини: В. Задерайко, Д. Ф. Стратійчук, Ю. Деркач, С. Вербовецкий, С. Кондра, М. Варварик, Й. Бучковский, В. Сикора, Й. Бабин, Т. Вольский, М. Чорнейко, В. Гуманюк, Ю. Войценко, Д. Курляк, Д. Макулович, С. Мінкен, І. Путерія, Н. Білокрилий, В. Палій, М. Шутяк, А. Фіцич, С. Борса, Омелян Снятяньский, В. Ващук, О.

острова удержують з сим містом торговлю всілякими турецкими товарами. Требаж знати, що Турки в Ада Калех мають здавен давна запоручене право побирати з Туреччини без оплати мита всілякі товари, отже они спроваджують коври, золотом вишивані виступці, всілякі філіґранові вироби, бурштин та всілякі оріентальні товари, котрі продають хоч і з заробком але все таки дуже дешево, значно дешевше, як би то могли продавати угорскі купці. До того ще займають ся они й управою всілякої городовини і дерев овочевих та годівлею курий а свої господарскі добутки вивозять до Оршови, Мегадії і Геркулесових купелів (Herkulesbad) та продають також пароплавам, що стають коло острова.

На острові знають лиш один одинокий промисл а то фабрикацию папіросів. Жителі острова дістають з Туреччини без оплати митової знаменитий тютюн і роблять дуже дешеві папіроси, але сторожа скарбова в Оршові нарікає на то і каже, що Турки з острова роблять угорскому скарбови велику шкоду через то, що їх папіроси перепачковують через границю. Длятого то по 8 год. вечером не сьміє ніяка лодка анї ніхто з жителів острова відпливати на австро-угорску сторону.

Рільного господарства на острові не знають, хоч би лиш длятого, що там нема подостатком ґрунту до того, але невеличкі пасовиска все таки дають можність держати корови, котрих можна побачити місцями по кількадесять штук. Инших домашних зьвірят нема на цілім острові. Коний тут не держать, бо не було бя дня них роботи; так само не держать і псів, бо не треба стеречи хати і обійстя.

Треба тут згадати ще й про той красний звичай на острові, що тут з давен давна займають ся плеканєм рож в городі. Тут мало що не кождий Турок має рожі в своїм городі а коли рожі зачнуть цвисти, то майже не видко нікого хто би не ходив закосичений рожами. Діти, по найбільшій части дуже хорошенькі, коли побачать чужинця, зносять єму цілі жмені рож, щоби єго тим способом собі приєднати.

Про жіноцтво на острові не дасть ся богато сказати. Лиш маленькі хорошенькі дівчатка можна де на улици побачити. Старших жінок не видко, а коли яка й вийде, то така закутана, що зпоза чорної заслони ледви очи її видко. Жінки, старші дівчата звичайно як Туркинї, сидять по найбільшій части по гаремах, де особливо в пятницю — турецку неділю убирають ся о скілько можна як найкрасше, малюють собі лице і брови, красять нігті на червоно, ну — та й курять папіроси, ще більше як мужчини а до того їдять нахатлук, облущене конопельне сімя, розтерте з цукром на густу товсту масу.

Заким ще прийде ся нам на завсігди розстати ся з сим позабутим кусником землї ідемо ще на турецке кладовище, де ріжними красками помальовані камінні нагробники виглядають живописно зпоміж дерев і корчів. Звідси ідемо вузкими уличками аж на сам конець острова і ще раз розглядаємо ся довкола. Дунай, що почавши від Білграду, творить границю, відділяє нас тут від сербских гір по правім боці; на лівім боці в горі над рікою видимо Оршову, з долини чути, як шумить і гудить ріка, котрої величезні филї випливають із Зелїзних воріт, трохи на скіс перед нами видко на румуньскій стороні місточко Верцьороку а цілий той вельми живописний образ осьвічує ясне сьвітло сонця. Надивившись на ту красу, вертаємо до свого пароплава і вибираємо ся в дальшу дорогу.

На австрийскім полудни — з Трієсту до Спліта.

Триєст то погранична точка півночи, сходу і полудня а всі три раси, Ґермани, Славяни і Романи беруть рівномірно участь в сім дивнім місті. Вже сама пристань показує нам величезну мішанину народів. Ось надпливає якась червоно і синьо помальована лодка з брунатними вітрилами, котрі вже здалека виднїють ся на мори. То судно з Кіоджджо на венецийскім побережу. Тут зібралось повно більших і менших суден рибаків з Корфу, що добувають губки морскі або ловлять туни, сарделї та иншу рибу. А треба знати, що Адриське море містить в собі не менше лиш 22 родів всіляких споживних риб. А тепер же побіч тим малих суден повнісько великих. Ось коло греблї Сан Карльо, осередка триєстиньского житя портового, стоять велитн австрийского Льойда, що їздять до Леванти (західної Азиї), до Індиї і Хіни; великі, елеґантні судна угорского-хорватского товариства, що плавають вздовж дальматиньского побережа аж до Котару, грецкі і чорногорскі лодки, анґлійскі яхти, а ті малі чорно-сірі потвори, що подобають на пажорів людоїдів, то торпедовці австрийскої военної маринарки.

Понад тими суднами підниають ся на березі пишні будівлї Льойдової палати, біржи міста і ратуша при Великій площи званій по італїяньски Piazza grande. Довкола пристані піднимають ся горби Кралу вкраті віллями, виноградниками та малими хатками, помальованими на рожево або на синьо які визирають з поза густої зелені, а то все вкриває синє італїяньске небо, що ніби якесь воздушне шатро замикає цілий той ріжнобарвний образ.

Тут вже все по італїяньски та й мова тут італїяньска, в якій можна зі всіми порозуміти ся. Побіч тої можна почути і славяньску та всілякі азийскі говори. Назви улиць вписані по італїяньски, на кораблях Льойда говорять по італїяньски а по німецки говорять лиш тоді, коли хтось того зажадає.

(Дальше буде).

Дербавка, П. Матвієнків, І. Баран, В. Лазарович, Д. Олійник, В. Мартинович.

Добр. Йос. Бойчук учитель з Ракстон обняв посаду при „Мільнер“, школі на схід від Рсстерн. Добр. К. Олійник учить тепер у „Володимир“ школі на Фіш Крік (Саскачеван).

П. Демидчук, делегат „Рідної Школи“ з Галичини, зачав тепер свою подорож по українських кольоніях зах. Канади і так 23 падолиста в Портейдж ля Прері, 24 в Брендон, 27 в Реджайні, 30 в Летбридж (Альта), 4 грудня в Кальґарі, 7 і 8 грудня в Едмонтон (Альта). По сім п. Демидчук вертаючи сі ен-аром звідає Веґревил, Редісон, Саскатун, Рсстерн, Канора, Йорктон і північну Манітобу.

З Мічельвю (Саскачеван) доносять до „Нов. Краю“: Школи у нас покінчені і молоде поколіне розбігло ся на ловленє щурів, на чім добре сего року доробляють ся, бо дістають по 35 центів (1 кор. 75 сот.) за одну шкірку.

— Страшна подорож корабля „Австрия“. До Триесту приплив онoгди корабель австрийского Льойда „Австрия“ з подорожі до Сінґапоре а капітан того корабля Костуліч розповідає про страшні дні, які той корабель перебув. Дня 29 жовтня на висоті Колюмбо настала була страшенна буря. Филя за филею заливала „Австрию“ через цілу еї довжину. Вода діста ся до відділу машин і до складу вугля. Щоби виратувати корабель від загибели, треба було викинути часть набору. Тимчасом буря що раз більше зростала і зірвала помостові уладженя. Ніч була страшна; вся залога працювала безнастанно при помпах. На другий день буря лютила ся ще більше, а филі заливали навіть капітаньский місток. По полудни зломила ся керма. Коли другий капітан хотів зблизити ся до ушкодженого заду корабля, кинув ним вітер об землю і тяжко покалічив. Кораблем без керми метало мов би мячем по филі. В ночи зірвала буря ратункові човни і кинула їх на море. Тимчасом мимо безнастанного помпованя збирала ся в відділі машин вода. Мусіли викинути дальшу часть набору. Вкінци зіпсували ся помпи. Положенє було критичне. З причини зломаних щогли не функціонувала радіотелеґрафічна стация. Аж 1 падолиста буря втихомирила ся і тоді можна було вже приступити до виливаня води і до тимчасових направ. Много людий було покалічених. Дня 2 падолиста удало ся розложити під кітлами огонь і корабель почав звільна посувати ся наперед. Через весь час живили ся по дорожні і залога лише сухарами і консервами. Дня 9 падолиста доплив до Кольомбо і там направлено его зад так, що міг вирушити в дальшу дорогу назад до Триеста.

Телеґрами.

Софія 16 грудня. В суботу президент міністрів і міністер справ заграничних Ґешов відкрив сесию собрания відчитане престольної бесіди, в котрій король желаючи собранию щастя, дякує офіцирам і воякам за їх хоробрість а погибшим віддав честь а відтак каже: Неприятель був змушений просити о застановлене кроків воєнних а переговори мирові розпочали ся вже в столици Великої Британиї. Маємо надію, що они закінчать ся заключенем договора, котрий дасть союзникам сатисфакцию, відповідаючу великим жерсвам, які поклали, щоби не показала ся потреба, аби войско наше скріплене новими силами вело війну дальше. Наконець стверджує король, що війна, яку вела Болгария і еї союзники стрітила всюди симпатию.

Константинополь 16 грудня. Чутку о відпливі турецкої фльоти з Дарданелів і обитві з грецкою фльотою не потверджено доси в спосіб віридостойний. Фактом єсть, що фльота сконцентрована в Дарданелях держить ся на поготівли до відпливу.

Атини 16 грудня. Міністерство справ заграничних одержало телеґраму з донесенем, що турецко альбаньскі ватаги, які прибули з півночи, знищили около 30 грецких сіл межи Дельвіно а Бутрісто в полудневій части округа Хімари в Епірі.

Константинополь 16 грудня. Прибув тут відділ японьского „Червоного Хреста“.

Білград 16 грудня. Новий сербский посол на віденьскім дворі Йованович з причини недуги своєї жінки відложив свій виїзд до Відня.

Софія 16 грудня. Собрание ухвалило маніфест, в котрім згадує з почестию про погибших на війні і висказує подяку войску і начальному вождови, позістаючим і дальше в Тракії, щоби боронити нових границь Болгариї, відтак відчитано депешу поступової ґрупи російскої думи з виразами желань для болгарского народу з приводу побід.

Константинополь 16 грудня. Туреччина не противилась би участи Греції в переговорах мирових, коли Греция підпише протокол о розвемі з тим додатком, що західна армія буде заосмотрена в поживи від сторони адрийского моря.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Мід! Мід!

густий 7·50 К, густо плинна патока, „раритас“ (лишень моя специяльність) 8·50 К. Шампан з яблок, старий знаменитий 5·84 К. Всьо за 5 кґр. франко.

КОРЕНЕВИЧ,
емер. учитель Іванчани.

Містове Бюро зелїзниць держав.

у Львові, улиця Ягайлоньска 3 продає білети на всї зелїзниці в краю і за границею.

Товариство для винайму

піль і господарств

в Оломуцу

Стоваришенє зареєстр. з обм. порукою

приймає вкладки на 5 процент і висше, як також зголошеня о винайманє господарств.

Удїли членів по 100 К.

Дивіденда 6 — 8 проц.

Урядує щоденно в Оломуцу: Долїшний Ринок ч. 17.

Михайло Скірка

римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куфери, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові, улиця Ягайлоньска 3

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

В друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недоляда) у Львові. Телефона ч. 527.